

telse af Kendetegn eller Dragt, der har saadan Lighed med de lovbeskyttede, at Forveksling let finder Sted.

15de Kapitel.

Forbrydelser mod den offentlige Orden og Fred.

Til § 135 (F. 1924 § 139, U. § 131 A).

Da Udtrykket „Forbrydelse“ omfatter alle Lovovertrædelser, foreslaas det, at Straffen under formildende Omstændigheder skal kunne gaa ned til Bøde.

Til § 136 (F. 1924 § 140, U. § 132 og U. L. om Forseelser § 19).

Som Stk. 2 er optaget en formentlig tiltrængt Bestemmelse om Straf for den, der om ikke forhindrer, saa dog forstyrrer offentlig Samling af Rigsdagens Ting, Færøernes Lagting, eller kommunale eller andre offentlige Raad. En tilsvarende Bestemmelse er ikke optaget i Udkastet. Derimod straffer § 156 i den første Straffelovskommissions Udkast bl. a. Forstyrrelse af lovlige offentlige Sammenkomster, der finder Sted til Behandling af alment Anliggende. T. U. § 131, 2det Stk., gaar noget videre og rammer Forstyrrelse af enhver lovlig offentlig Sammenkomst ved Larm eller Uorden. Den her foreslaaede Bestemmelse er altsaa mere begrænset end de i de to sidstnævnte Udkast foreslaaede Bestemmelser.

Til § 139 (U. § 134 A.).

Om Grundene til Optagelse af denne Bestemmelse henvises til Udkastets Motiver Sp. 245.

Til § 142 (F. 1924 § 145, U. § 136).

Da Begrebet „Forbrydelse“ i F. 1924 — ligesom i nærværende Forslag — er af videre Indhold end i Kommissionsudkastet (se dettes § 1), idet det omfatter alle strafbare Lovovertrædelser, er ogsaa Bestemmelsen i F. 1924 § 145 mere vidtgaaende end U. § 136. Den i Paragraffen fastsatte Begrænsning for dens Anvendelse („skønt det kunde ske uden at udsætte ham selv eller hans nærmeste for Fare for Liv, Helbred eller Velfærd“) er imidlertid ikke undergaaet en tilsvarende Udvidelse, og en saadan er formentlig nødvendig for det Tilfælde, at den, der har forsømt at oplyse den

sigtedes eller dømtes Uskyld, selv eller en af hans nærmeste er skyldig i den paagældende Lovovertrædelse og ikke vilde kunne fremsætte de paabudte Oplysninger uden at røbe dette. Hvis det nemlig drejer sig om en grovere Lovovertrædelse, vil i det anførte Tilfælde vedkommende som oftest være straffri, idet Strafforfølgning for Lovovertrædelsen vilde udsætte ham eller hans nærmeste for Tab af Velfærd, men drejer det sig om en mindre Forseelse, vil dette normalt ikke være Tilfældet. Resultatet vilde altsaa blive, at den, som har gjort sig skyldig i en mindre Forseelse — i Modsætning til den, der har gjort sig skyldig i en grovere Lovovertrædelse — og som erfarer, at en anden uskyldigt sigtes for Forseelsen, men som ikke er i Stand til at oplyse den sigtedes Uskyld uden at melde sig selv og derfor forholder sig passiv, vil ifalde en Tillægsstraf for undladt Selvanmeldelse. Da dette næppe vilde stemme med den almindelige Retsopfattelse i Befolkningen, foreslaas det, at Straffrihed ogsaa indtræder, naar Fremsettelse af de paagældende Oplysninger vilde udsætte den paagældende selv eller hans nærmeste for Førfølgning for vedkommende Lovovertrædelse.

16de Kapitel.

Forbrydelser i offentlig Tjeneste eller Hverv.

Til § 144 (F. § 147, U. § 138).

Der ses ikke at være Grund til ved Siden af Bestemmelsen i § 154 at have en særlig Straffebestemmelse for den i offentlig Tjeneste virkende, som kræver, modtager eller beholder en offentlig Afgift, der ikke skyldes, naar det ikke sker til privat Vinding. Bestemmelsen foreslaas derfor begrænset til de Tilfælde, hvor Formaalet er privat Vinding.

Til § 145 (F. 1924 § 148, U. § 139).

Stk. 1 er noget omredigeret for at tydeliggøre, at Paragraffen angaar Indehavere af enhver Art af Domsmyndighed, altsaa ogsaa Domsmyndighed i Retsforhold, der ikke vedrører private, samt Indehavere af offentlig Myndighed til at træffe Afgørelse ikke blot i private Retsforhold, men i ethvert Retsforhold, der vedrører private, f. Eks. Indehavere af administrativ Straffe-myndighed.